

VERTIGO

NR. 79 | FEBRUARI 2023

Een duizelingwekkende dosis cinema

KNOR

ANIMA

AFTERSUN

THE CHAPEL

COCAINE BEAR

THE FABELMANS

FILM FESTIVAL
BRUSSELS
16TH
EDITION!

08-03 > 26-03 2023

CINEMA
NOVA CINEMA
RITCS
CINEMATEK
PLANETARIUM | PALACE

WWW.OFFSCREEN.BE
JOIN THE CULT!

cinéart
presents

 3 OSCAR NOMINATIONS
INCLUDING
BEST ACTOR

EEN FILM MET
EEN REUSACHTIG HART
DE STANDAARD

EEN GROOTSE
BRENDAN FRASER
VERTIGO

BRENDAN FRASER SADIE SINK

THE WHALE

A FILM BY DARREN ARONOFSKY

A24

VANAF 8 MAART IN DE BIOSCOOP

anIMA

THE BRUSSELS ANIMATION
FILM FESTIVAL

17-26 FEB. 2023
FLAGEY, BRUSSELS

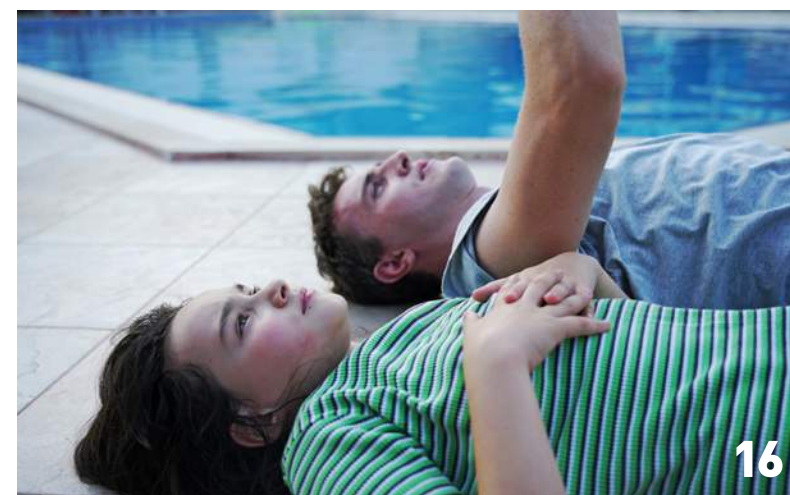
© Kitty Crowther / Folioscope 2022

www.animafestival.be

8

16

22

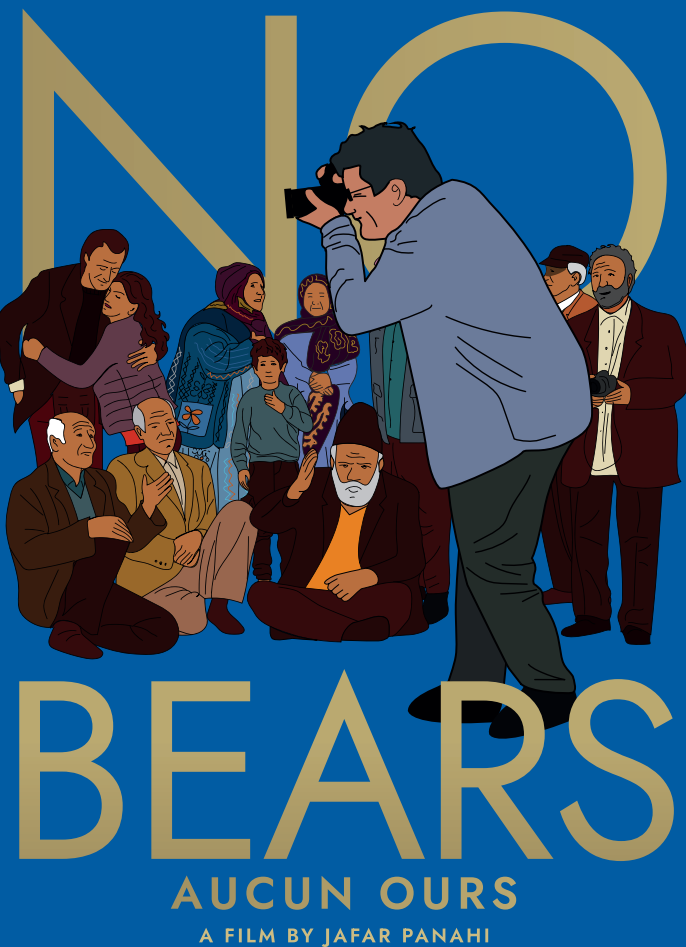
30

14

- 7 VOORWOORD
- 8 THE FABLEMANS
- 14 KNOR
- 16 AFTERSUN
- 20 ANIMA
- 22 THE CHAPEL
- 26 COCAINE BEAR
- 30 KLAPS

INHOUD

RELEASE 8-2

RELEASE 15-2

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Ruben Nollet, Chris Craps,
Jonas Govaerts, Lieven Trio

WEBMASTER

Hans verschooten

EINDREDACTIE

Niels De Mayer

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Emmanuel Van Melkebeke
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

• VERTIGObe

@ VERTIGOgram

f VERTIGObe

Die Steven Spielberg toch! De levende legende is erin geslaagd om op zijn 76e de meest persoonlijke film uit zijn carrière af te leveren. In het verleden hintte de topcineast naar de belangrijkste figuren, belevenissen en trauma's uit zijn jeugdjaren – kijk maar naar de problematische familie-situaties in *Close Encounters of the Third Kind* en *E.T. the Extra-Terrestrial* – maar onder het dunne fictielaagje van *The Fabelmans* gaat De Baard voor het

eerst écht de confrontatie met zijn verleden aan.

De 35-jarige Schotse regisseur Charlotte Wells liet er in tegenstelling tot Spielberg geen gras over groeien en putte voor haar geprezen regiedebuut *Aftersun* inspiratie uit haar jeugdhervormingen. Of hoe enkele vakantiefoto's uit de jaren 90 haar triggerden om een meeslepende meditatie over kinderlijke onschuld, ontluikende seksualiteit en verscheurende gevoelens te maken.

De legendarische Vlaamse cineast Dominique Deruddere – zijn eerste langspeler *Crazy Love* blijft verplichte kost – toont in *The Chapel* dan weer dat hij op zijn 65^e zijn persoonlijke demonen en dada's nog steeds niet ontgroeid is. Net als het Oscargenomineerde kassucces *Iedereen beroemd!* draait zijn tiende film rond de tol van talent. Bovendien duiken in de psychologische thriller opnieuw ouderfiguren op die zich niet bepaald perfect van hun opvoedkundige taak kwijten.

En daar houdt het niet op: ook andere februarifilms zoals *Knor*, *Cocaine Bear* en het volwassen aanbod op het Brusselse animatie-festival Anima dragen op zijn minst sporen van persoonlijke ervaringen die de regisseurs in hun verhalen verweefden. Voer voor discussie als het nog eens over de term 'auteursfilm' gaat?

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

NAAR DE BRON

Volgens Steven Spielberg is zijn 34^e film slechts gedeeltelijk autobiografisch. Toch leunt het verhaal dat hij in *The Fabelmans* vertelt veel dichter aan bij de realiteit dan de Hollywoodmaestro wil laten uitschijnen. Een duik in zijn verleden! **RUBEN NOLLET**

MAMA & PAPA

Steven Spielberg die voor zijn films inspiratie put uit zijn eigen leven: eigenlijk is het meer regel dan uitzondering. Een thema dat met de regelmaat van de klok terugkeert, is de scheiding van zijn ouders, zijn grootste jeugdtrauma. Zo is het geen toeval dat de jonge Elliott uit *E.T. the Extra-Terrestrial* opgroeit in een verscheurd gezin.

In *The Fabelmans* voert Spielberg Burt en Mitzi Fabelman ten tonele, die sprekend op zijn echte ouders lijken. Mitzi's korte, blonde kapsel en patente broekpak doen wel heel erg aan Leah Spielberg denken, Burts bril en strikje aan vader Arnold. Ook hun botsende karakters zijn uit het leven gegrepen: de nuchtere, wetenschappelijke vader versus de uitbundige, artistieke moeder.

Tijdens een interview merkte een journalist op dat de mensheid in

Close Encounters of the Third Kind met de buitenaardse wezens communiceert door muziek te spelen op computers. Of Spielberg op die manier misschien de talenten van zijn ouders had gecombineerd? 'Een scherpe observatie,' antwoordde de regisseur. 'Daar had ik zelf nog nóóit bij stilgestaan.'

VAN HOT NAAR HER

Hun radicaal verschillende persoonlijkheden waren niet de enige reden waarom het stroef liep tussen vader en moeder Spielberg. Als pionier in de toen nog prille IT-sector kreeg Arnold in de jaren 50 en 60 de ene interessante jobaanbieding na de andere, wat als gevolg had dat het gezin Spielberg – met naast Leah en Steven ook zijn jongere zussen Anne, Sue en Nancy – verscheidene keren moest verhuizen: van Ohio ging het naar New Jersey, om uiteindelijk via Arizona in Californië te belanden.

Elke keer opnieuw zagen de vier kinderen zich gedwongen hun leven

from scratch weer op te bouwen. Leah had het dan weer erg moeilijk met het saaie burgerleventje in de keurige suburbs waar het gezin stevast zijn intrek nam en zocht daarom troost bij haar kinderen, met wie ze een meer vriendschappelijke dan

ouderlijke band had. Dat verklaart de afstandelijke vaders in onder meer *Close Encounters of the Third Kind*, *Hook* en *War of the Worlds*, en de complexe moederfiguren in *The Sugarland Express*, *Catch Me If You Can* en *Munich*.

Steven Spielberg

JOODS BUITENBEENTJE

'Een van de redenen waarom Steven en ik elkaar gevonden hebben, is dat we allebei onze Joodse afkomst koesteren,' zegt Tony Kushner, die na *Munich*, *Lincoln* en *West Side Story* nu ook meeschreef aan het scenario van *The Fabelmans*. Bij Spielberg verliep die zoektocht naar zijn Joodse identiteit nochtans niet van een leien dakje. Naarmate het gezin hoger klom op de sociale ladder, werd hij steeds meer geconfronteerd met onversneden antisemitisme.

Als tiener beweerde hij weleens dat zijn familienaam niet Joods was, maar

Duits. 'Ik schaamde me omdat ik me als Jood de hele tijd een buitenbeentje voelde,' zei Spielberg daar ooit over. Dat verklaart wellicht zijn belangstelling voor christelijke symbolen, zoals de helende krachten en de verrijzenis van E.T. In familiekring werd hij dan weer voortdurend herinnerd aan de Holocaust: zo leerde hij tellen door de getatoeëerde cijfers af te lezen op de arm van een man die in Auschwitz had gevangengezeten. Het zou duren tot *Schindler's List* voor Spielberg zich helemaal met zijn achtergrond kon verzoenen.

RIJKE VERBEELDING

‘Mama en papa zitten vlak naast je,’ stellen Mitzi en Burt het jonge hoofdpersonage in *The Fabelmans* gerust: hun zoon mag voor het eerst mee naar de bioscoop en hij voelt zich niet op zijn gemak. Dat was de jonge Spielberg ten voeten uit. Hij had zo’n rijke verbeelding dat de kleinste dingen hem schrik aanjoegen: een eng uitzierende boom aan de overkant van de straat was al genoeg om hem ’s nachts uit zijn slaap te houden. De allereerste film die hij in de bioscoop zag, liet dan ook een diepe indruk na: aan het

treinongeluk in *The Greatest Show on Earth* hield hij een diepgewortelde angst voor treinen over.

Spielberg kreeg zijn angsten pas onder controle toen hij ze in verhalen begon te gieten. Hij bracht zijn paniekerige fantasieën tot leven door ze uit te beelden met miniatuurtreintjes en joeg zijn vrienden de stuipen op het lijf met griezelige vertellingen. Niet lang nadat het gezin naar Arizona was verhuisd, begon hij te experimenteren met de 8mm-camera van zijn vader. De rest is filmgeschiedenis.

SOCIAAL PASPOORT

Als jonge snaak maakte Spielberg *home movies*, maar de overstap naar fictie liet niet lang op zich wachten. In zijn tienerjaren draaide hij een kleine twintig kortfilms op 8mm, zoals de western *The Last Gunfight* en de oorlogsfilms *Fighter Squad* en *Escape to Nowhere*. Dat deed hij niet alleen om zijn verteltalent aan te scherpen, maar ook om ervoor te zorgen dat hij niet langer gepest werd op school: de jongens die hem voorheen het leven zuur maakten, wilden plots zijn beste vrienden worden nadat hij hun een hoofdrol had aangeboden in een van zijn films. ‘De camera was mijn sociaal paspoort,’ zou Spielberg daar later over zeggen.

Op zijn 17e waagde Spielberg zich aan zijn meest ambitieuze project tot

dan toe: *Firelight*, een meer dan twee uur durende sciencefictionfilm over een wetenschapper die wil bewijzen dat buitenaards leven bestaat, met zus Nancy in een hoofdrol én aliens die mensen verpulveren met rode hittestralen. Voor de eerste en meteen ook laatste voorstelling op

24 maart 1964 daagden vijfhonderd toeschouwers op: de plaatselijke bioscoop zat afgeladen vol.

Er zouden nog massa’s uitverkochte zalen volgen. 📽

**THE FABELMANS SPEELT VANAF
22 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP**

**kursaal
oostende**

BOEK NU!

21-22.02.2023

DINOSAUR WORLD LIVE

MET **HERMAN VERBRUGGEN**
IN DE HOOFDROL!

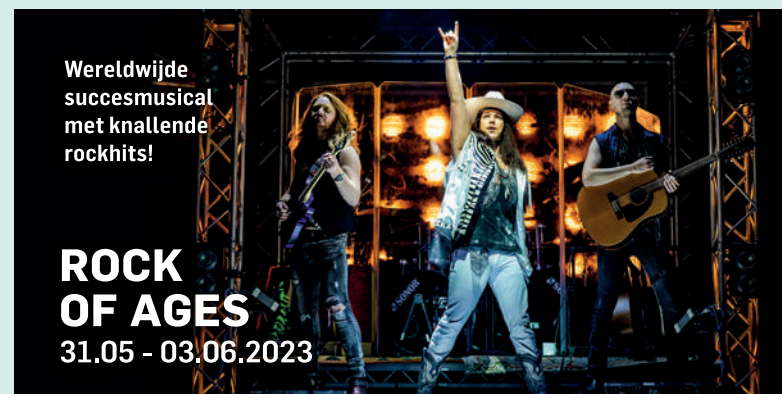
**QUEEN
OF PIANO**
ZA 25.02.2023

**HERMAN
VAN VEEN**
ZA 18.03.2023

**FRANK
BOEIJEN**
VR 24.03.2023

Wereldwijde
succesmusical
met knallende
rockhits!

**ROCK
OF AGES**
31.05 - 03.06.2023

**STEF
BOS**
VR 09.06.2023

Boek nu de
beste plaatsen

kursaaloostende.be

OM OP TE ETEN

Zeven lange jaren heeft regisseur Mascha Halberstad gewerkt aan *Knor*, de eerste stop-motionlangspeler die volledig in Nederland werd gemaakt. Centraal staat de negenjarige Babs, wier biggetje op puppycursus moet nadat het dier het in en rond het ouderlijke huis te bont heeft gemaakt. Alsof dat nog niet erg genoeg is, blijkt dat opa op duistere plannen broedt. **JONAS GOVAERTS**

K*nor* is een adaptatie van *De wraak van Knor*. Hoe is Tosca Mentens kinderboek bij jou beland?

‘Na onze kortfilm *Munya in mij* uit 2013 vond producent Marleen Slot het hoog tijd dat ik eens een langspeelfilm zou maken. Oorspronkelijk had ik mijn zinnen gezet op *De griezels* van Roald Dahl, maar de rechten op dat boek bleken belachelijk duur te zijn. Dus ben ik gewoon een boekenwinkel in Arnhem binnengestapt en heb ik gevraagd: ‘Hoi, ik wil graag een animatiefilm maken, hebben jullie iets Roald Dahl-achtigs voor mij?’ (lacht) Ik kreeg twee boeken van Tosca in mijn handen gestopt, waaronder *De wraak van Knor*. Al na één bladzijde wist ik: o ja, dit is het! Ik heb Marleen onmiddellijk opgebeld en zo is de bal aan het rollen gegaan.’

***Knor* doet inderdaad aan Dahl denken: net als de Grote Vriendelijke Reus doet jouw biggetje niets liever dan winden laten.**

‘Betrap! (lacht) En net als bij Dahl zit er ook een naargeestige opa in het

verhaal, die tot op het einde gewoon zijn norse zelf blijft. Maar Fiona (Van Heemstra, scenariste, nvdr) en ik hebben best veel veranderd aan Tosca’s oorspronkelijke verhaal. Ik was dus erg opgelucht toen ik haar op de televisie hoorde vertellen dat ze mijn film beter vond dan haar boek.’

Stop-motionregisseurs als Henry Selick en Travis Knight durven hun foutjes weleens weg te poetsen met de computer. Jij ook?

‘Nooit! In mijn ogen is stop-motion de eerlijkste vorm van animatie: *what you see is what you get*. Je bouwt je set, zet je poppen neer, je zoekt naar de juiste belichting, klaar. Natuurlijk sluipt er af en toe een foutje in – een stukje kledij dat meebeweegt of zo – maar dat vind ik net een van de charmes van het genre. Onlangs was ik op een filmfestival in Hollywood waar *Wendell & Wild*, de nieuwe Selick, in première ging. Werkelijk élk shot leek bewerkt met de computer, zelfs de hoofdjes waren afgeprint in 3D. Doodzonde, want ik hou van stop-motion in zijn puurste vorm.’

Voor de Nederlandse versie van *Knor* werkte je met een indrukwekkende stemmencast, met onder meer Johnny Kraaijkamp jr. en Kees Prins van *Jiskefet*.

‘Dit klinkt misschien gek voor een animatieregisseur, maar geluid is voor mij bijna belangrijker dan beeld. Je mag nog zo’n mooie shots draaien: als het stemmenwerk nergens naar lijkt, laat geen enkele kijker zich meeslepen door het verhaal. Wanneer ik de stemmen opneem, wil ik dat de acteurs samen in de studio zijn en zich vrij door de ruimte kunnen bewegen. Enkele van de mooiste momenten uit *Knor* zijn ter plekke geïmproviseerd. Voor de Vlaamse versie hebben we helaas niet op die manier kunnen werken, al ben ik erg blij met de cast: je hoort onder meer Maaïke Cafmeyer, Jan Bijvoet en Barbara Sarafian. En Titus De Voogdt, in een dubbelrol.’

Stel dat een Hollywoodstudio jou wil inhuren voor een grootschalige stop-motionproductie: hap je toe?

‘Tenzij ze willen dat ik een adaptatie maak van *De griezels*: nee. (lacht) Commercieel denken, ik kán het gewoon niet. Dat ligt waarschijnlijk aan mijn verleden bij *Villa Achterwerk*, een kinderprogramma op de VPRO waar ik als jonge animator volop mocht experimenteren. Stop-motion, handgetekende animatie, *cut-outs*... Alles kon en mocht, zolang het maar leuk was. Dat rebelse DNA zit nog steeds in mij: wat ik ook maak, ik zal altijd het randje opzoeken. Je voelt die mentaliteit ook in *Knor*, vind ik. Eigenlijk is de film één lange *Villa Achterwerk*-uitzending geworden.’

Krijgen we binnenkort nog meer *Knor*-avonturen te zien?

‘Jazeker, ik zou het zonde om vinden al die poppetjes gewoon weg te gooien. (lacht) Er komt een *Knor*-kerstspecial aan en we hebben ondertussen ook een korte prequel gedraaid, *Koning Worst*. In Nederland wordt die samen vertoond met *Knor*, hopelijk zijn de Belgische bioscopen dat ook van plan.’

KNOR SPEELT VANAF 22 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

VAKANTIEBLUES

De prille tiener Sophie gaat met haar vader Calum, die ze sinds de scheiding van haar ouders nog maar zelden ziet, op reis naar Turkije. De Schotse regisseur Charlotte Wells neemt je in haar bejubelde langspeelfilmdebuut *Aftersun* mee op een hartverscheurende trip die ontsproot uit haar jeugdherinneringen, maar al gauw een eigen leven begon te leiden. Een gesprek over tapijten, raves én *Close* van Lukas Dhont. **STEVEN TUFFIN**

Sta me toe te beginnen met een ontboezeming: als gescheiden vader van een zesjarig zoontje stond ik niet bepaald te springen om *Aftersun* te bekijken. Ik was bang dat het allemaal té herkenbaar en té confronterend zou zijn.

CHARLOTTE WELLS: ‘Ik hoop dat het uiteindelijk meeviel.’

Meeviel? Je film is ronduit fantastisch! Hij deed me inzien dat de soms uitdagende reiservaringen van mijn zoon en ik helemaal niet zo uitzonderlijk zijn én hij heeft me mijn rol als *single dad* nog meer doen omarmen. ‘Bedankt voor het compliment. Het is leuk om te horen dat mijn film dat effect op je heeft gehad.’ ***Aftersun* is geen autobiografische film, maar je hebt wel inspiratie geput uit bepaalde vakantieherinneringen.**

‘Mijn hoofdpersonages maken inderdaad dingen mee die ik zelf nooit heb beleefd. Zo ben ik bijvoorbeeld nooit met mijn vader op vakantie geweest naar Turkije. Het zaadje van *Aftersun* werd geplant toen ik door oude fotoalbums zat te bladeren. Een van de dingen die me opviel, was hoe jong mijn vader eruitzag: hij moet indertijd een jaar of dertig geweest zijn, ongeveer dezelfde leeftijd die ik had toen ik die foto’s opnieuw zat te bekijken. Dat zette me aan het denken en bracht een heleboel herinneringen naar boven. Heb ik die gebruikt in mijn film? Ja, maar niet exact zoals ze zich hebben voorgedaan. Ik heb ze eerder op een indirecte manier in het scenario verweven.’

Maar je ouders zijn effectief gescheiden?

‘Ja. Ze waren erg jong toen ik geboren werd. Zo jong zelfs dat sommige mensen dachten dat mijn vader mijn oudere broer was. Daar heb ik de mosterd gehaald voor de scène waarin een tiener aan Calum vraagt hoe oud zijn zusje is.’

Waarom koos je voor Turkije, als je daar nooit op reis was geweest?

‘Ik had het land al wel bezocht, alleen niet met mijn vader. Mijn eerste idee was om het verhaal ergens anders te situeren, maar op de een of andere manier bleef Turkije me aantrekken. Ik kende voldoende locaties – de winkeltjes, de modderbaden – om ook de scènes die zich buiten de hotelmuren afspelen realistisch te kunnen schrijven. De kijker heeft die momenten nodig, vind ik, om af en toe te kunnen ontsnappen aan de verstikkende atmosfeer van het hotel waar Sophie en Calum verblijven.’ **Dat hotel wordt gerenoveerd, waardoor de gasten hun vakantie moeten doorbrengen te midden van irritante boor- en klopgeluiden. Is dat uit het leven gegrepen?**

‘Nee, dat detail heb ik in het scenario verwerkt om te tonen dat Calum kosten noch moeite gespaard heeft om de perfecte vakantie voor zijn dochter te regelen, om dan vast te stellen dat hij met haar op een halve bouwwerf terecht komt. Ik kan nog steeds niet geloven dat het hotel waar we draaiden, ons heeft toegelaten om de boel een paar dagen in de steigers te zetten. *(lacht)*’

Een van de winkeltjes waarover je het net had, is tijdens de reis Calums favoriete toevluchtsoord: een tapijtenhandel.

‘Ik was op zoek naar een voorwerp dat zowel in het verleden als in het heden kon opduiken zonder al te veel op te vallen. Tijdens een van de scènes met de volwassen Sophie komt het tapijt dat Calum zoveel jaren eerder op de kop had getikt eventjes in beeld. Daarnaast wilde ik tonen hoe Calum troost put uit de schoonheid van zo’n antiek object. Hij ziet er een duurzaamheid in die hij niet vindt in zijn interacties met mensen.’

Er wordt een paar keer gezinspeeld op Calums niet bepaald rooskleurige financiële situatie. En toch koopt hij dat dure tapijt.

‘Het is een van de manieren waarop ik

duidelijk wilde maken dat hij niet de meest volwassen persoon op aarde is. *(lacht)* Tegelijk maakt het de moeite die Calum doet om zijn dochter een leuke vakantie te bezorgen des te mooier... en de druk op zijn schouders des te tastbaarder.’

Lijkt de volwassen Sophie meer op jou dan de jonge versie?

‘Ik heb het oorspronkelijke idee voor Calum en Sophie uit mijn persoonlijke leven gehaald, maar voor het overige staan ze los van mijn vader en mij. De scenariokeuzes die ik heb gemaakt, waren vooral bedoeld om de best mogelijke film te kunnen maken. Ik krijg regelmatig van toeschouwers te horen dat ze zich indringers voelen in

‘Close heeft me doen nadenken over enkele jeugdvriendschappen die op de klippen zijn gelopen.’

CHARLOTTE WELLS

mijn herinneringen, maar ze lijken te vergeten dat het gaat om de gedachte-wereld van Sophie, niet om de mijne. Net daarom vond ik het belangrijk om haar ook als volwassene te tonen. Zo krijg je een glimp van waar ze staat in het leven en hoe haar jeugdervaringen haar gevormd hebben.’

Zonder te willen spilen: er zitten een paar opmerkelijke ravesequenties in je film.

‘Die beschouw ik als een soort visueel refrein, waarmee ik Sophie’s mentale zoektocht naar Calum uitbeeld die ze als volwassene onderneemt. Sophie linkt raves aan haar vader omdat hij

dolgraag danste. Het stroboscoop-effect paste bovendien perfect bij de omineuze sfeer die ik probeerde op te roepen.’

Voor de rest hou je het visueel eerder sec. Heb je nooit aan een meer impressionistische aanpak gedacht?

‘Voor mij was het vertelstandpunt uitermate belangrijk. De jonge Sophie krijg je vooral in close-up te zien, omdat het gaat om duidelijke herinneringen van haar volwassen versie. Calum kan ze zich echter minder goed voor de geest halen. Daarom wordt hij vaak van verder weg getoond, soms zelfs gedeeltelijk buiten het frame. Ik begrijp dat dat allemaal nogal abstract lijkt en dat we misschien eerder subtiel zijn geweest. Maar ik ben er wel van overtuigd dat de kijker die visuele hints – al dan niet bewust – oppikt.’

Een opvallende naam op de *end credits* is die van Barry Jenkins, de regisseur van onder meer *Moonlight*. Hoe heeft hij je als producer concreet geholpen?

‘Barry runt Pastel, de eerste productie-maatschappij waar ik *Aftersun* heb gepitcht. Ze haptten onmiddellijk

toe en Barry heeft zich echt over mij ontfermd: hij keek mee naar de castingtapes, deed zijn zegje over de montage en begeleidt me nu nog vaak naar screenings. In mijn oorspronkelijke scenario zat trouwens een knipoog naar *Moonlight*, omdat die film me zo hard had geraakt: in de scène waarin Calum een nachtelijke duik neemt, verwees ik expliciet naar het maanlicht.’

Een andere film waaraan *Aftersun* me deed denken, was *Close* van Lukas Dhont. Heb je die gezien?

‘Nog niet zo lang geleden. Wat een prachtfilm! *(glimlacht)* De scène waarin de ene jongen de andere letterlijk en figuurlijk begint weg te duwen, vond ik hartverscheurend. Lukas was aanwezig op de screening en zei dat hij de film opdroeg aan alle vrienden die hij in zijn jeugd had weggeduwd. Zijn woorden lieten niemand in de zaal onberoerd. *Close* deed mij nadenken over mijn jeugd, en over bepaalde vriendschappen die destijds ontzettend belangrijk waren voor mij, maar die door omstandigheden toch op de klippen zijn gelopen.’

Dhont en jij voeren allebei hoofdpersonages op die richting de puberteit evolueren, maar daar nog net niet zijn.

‘Elf jaar is inderdaad een interessante leeftijd: je bent eigenlijk nog een kind, maar toch focus je al enorm op alles wat met adolescentie te maken heeft. Ik heb verschillende leeftijden overwogen voor Sophie: zes jaar, zoals jouw zoontje, maar ook zestien. Op je elfde kun je echter nog het ene moment achteloos hand in hand lopen met je vader, om een tel later overmand te worden door schaamte. Dat is wat Lukas zo mooi weergeeft in *Close*: pas wanneer hun schoolgenoten opmerkingen maken over hun innige vriendschap, beginnen de hoofdpersonages hun band in vraag te stellen.’ 🍷

AFTERSUN SPEELT VANAF 1 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

NIKS VOOR KIDS

Van vrijdag 17 tot en met zondag 26 februari heeft de 42^e editie van Anima plaats. Het internationale animatiefilmfestival van Brussel pakt niet alleen uit met een reeks films en activiteiten voor kinderen, maar ook met een selectie voor volwassenen. Een greep uit het 16+-aanbod! **STEVEN TUFFIN**

The Girl from the Other Side

Twee personages die elkaar nooit ofte nimmer mogen aanraken: het is niet alleen de finale van – spoileralarm – het recente James Bond-avontuur *No Time to Die*, maar ook de premisse van deze Japanse mangaverfilming over de innige band tussen een meisje dat in een duister woud werd achtergelaten en het mythische wezen dat zich over haar ontfermt. Geanimeerd met een verrukkelijk sprookjesachtige waterverflook.

Unicorn Wars

Een animatiefilm over eenhoorns en teddyberen die niet geschikt is voor jongere kijkers? Het kan! In deze Spaanse productie zijn de twee – in theorie – schattige wezens verwickeld in een bittere strijd. Eén wel heel snode teddybeer wil zelfs koste wat het kost eenhoornbloed drinken, omdat je er mooi en jeugdig van wordt. Met een trainingssequentie die niet moet onderdoen voor die van *Full Metal Jacket*.

Quantum Cowboys

Met films als *Waking Life* en *A Scanner Darkly* bewees de Amerikaanse indie-favoriet Richard Linklater jaren geleden al dat je met animatie best filosofisch uit de hoek kunt komen. Die traditie wordt verdergezet door zijn landgenoot Geoff Marslett, die in dit westernverhaal kwantummechanica koppelt aan overpeinzingen over kunst, geschiedenis en het geheugen. Een ware trip, met andere woorden!

Aurora's Sunrise

De naam Aurora Mardiganian doet waarschijnlijk geen belletje rinkelen, maar na deze hybridefilm met interviews, archiefbeelden en geanimeerde reconstructies zul je haar levensverhaal nooit meer vergeten. De dochter van een welgestelde Armeense familie overleefde immers de genocide van haar volk tijdens WO I, werd verkocht als slavin en schopte het uiteindelijk tot hoofdrolspeelster in de verfilming van haar autobiografie. ▣

IEDEREEN VERDOEMD

Een jonge muzikante wier bestaan met ijzeren vuist wordt geregeerd door een tomeloos ambitieuze ouder: heeft Dominique Deruddere met *The Chapel* een remake gedraaid van *Iedereen beroemd!*, zijn succesfilm uit 2000? Helemaal niet: de tiende worp van de Vlaamse regisseur is een psychologische thriller die bij momenten dicht tegen het horrorgenre aanschurkt. De cineast en zijn hoofdrolspeelster Taeke Nicolaï over hun intense samenwerking. **JONAS GOVAERTS**

Jennifer Rogiers, een getalenteerde 23-jarige concertpianiste, stoot door naar de finales van de gerenommeerde Koningin Elisabethwedstrijd. Niet meteen een voor de hand liggende premisse voor een beklijvende film, zou je denken, maar daarmee is Dominique Deruddere het niet eens: ‘Komaan, het is een ideale setting! Ik herinner me een reportage die ik als kind zag op de televisie: de muziek op zich interesseerde me geen barst, maar ik raakte volledig in de ban van de bizarre traditie die de organisatoren van het concours in het leven hadden geroepen. Voorafgaand aan de finale worden de twaalf kandidaten een week lang opgesloten in de Muziekkapel, een statig art-deco-gebouw in Waterloo, zodat ze zich volledig kunnen focussen op hun muziek. Als jonge knaap dacht ik: een hele week zonder hun ouders? Fuck, die gasten gaan zich kapot amuseren! *(lacht)* Maar naarmate ik ouder werd, begon ik het filmische potentieel van die situatie in te zien.’

Voor Jennifer ligt echter niet veel amusement in het verschiets tussen de zwijgende muren van de Muziekkapel. Integendeel, het dagenlange isolement leidt er algauw toe dat een aantal onverwerkte trauma’s brutaal de kop opsteken. De Antwerpse actrice Taeke Nicolai heeft als Jennifer haar eerste filmhoofdrol te pakken, al koesterde ze weinig illusies toen ze zich inschreef voor de audities: ‘Ze hadden me gezegd dat pianospelen een pluspunt was. Eerst dacht ik: laat dan maar. Je moet weten dat ik op school altijd hopeloos gebuisd was voor muzikale opvoeding. Maar nadien zei ik tegen mezelf: Taeke, als je de *piet* van Tom Audenaert in brand kunt steken *(in Lars Damoiseaux’ zombiefilm Yummy, nvdr.)*, zal het je ook wel lukken om een paar noten te spelen op een piano. *(lacht)*’

Dominique Deruddere & Taeke Nicolai

‘Onze maatschappij hecht enorm veel belang aan presteren. Maar worden we daar ook gelukkiger van?’

DOMINIQUE DERUDDERE

Waarom liet Deruddere zijn keuze voor de rol uiteindelijk vallen op de relatief onervaren en volslagen amuzikale Nicolai? ‘Heel simpel: ze is een werker. Ik vroeg haar regelmatig om eens een stukje te spelen en ze maakte verbluffend snel vooruitgang. Dit komt goed, wist ik. Een paar maanden later kwam de vuurproef, toen Taeke een scène moest draaien waarin ze pianospeelde met

een symfonisch orkest in de rug. Haar instrument stond op *mute*, zodat ze zichzelf én de muzikanten niet kon afleiden. Maar na een paar takes kwam een van hen me vragen: “Waarom mogen we haar eigenlijk niet horen? Ze speelt echt wel goed, hoor!” Dat was voor mij de ultieme geruststelling. Als professionele muzikanten haar act geloofden, zou het bioscooppubliek dat zéker doen. *(lacht)*’

‘Wat Taeke presteert in *The Chapel*, zie ik geen enkele actrice haar nadoen,’ voegt Deruddere nog toe. ‘Niet in Vlaanderen en niet in het buitenland. Als ik heel eerlijk ben: ik weet niet wat er zonder haar van deze film was geworden. Ze is een topper, zonder enige twijfel.’ Nicolai bloost om zoveel lof, maar geeft ruiterlijk toe dat ze niet zonder slag of stoot in de huid van Jennifer is gekropen: ‘Amper drie maanden had ik om me de

lichaamstaal van een virtuoze, geroutineerde pianiste eigen te maken. Toen ik de techniek na een aantal weken onophoudelijk oefenen eindelijk min of meer in de vingers had, dacht ik: shit, dit is alleen nog maar het fysieke aspect van mijn rol. Nu komt het echte werk, want die emotionele laag moet er nog bovenop... Dus heb ik mezelf opgesloten en nóg meer geoefend. Nu ik er zo over nadenk: eigenlijk heb ik gewoon hetzelfde proces doorlopen als mijn personage. *(lachje)*’

In de finale brengt Jennifer een fragment uit een concerto van de Russische componist Sergei Rachmaninoff. Geen toevallige keuze, zegt Deruddere: ‘Zijn muziek raakt iedereen, zelfs mensen die niets van klassieke muziek kennen. Hij was een getormenteerd man: in elke noot hoor je zijn pijn trillen – de pijn van

het zijn.’ Ook Nicolai, voorheen een volslagen leek op het gebied van klassieke muziek, noemt zich nu een overtuigde fan: ‘Het eerste stuk dat ik speel in *The Chapel*, is een van zijn *Preludes*. Wist je dat hij nog maar een puber was toen hij die componeerde? Zo donker! Zo zwaarmoedig! Naar verluidt hebben zijn ouders zelfs even overwogen om hem in een instelling te steken omdat ze zich geen raad wisten met zijn chronische zwartgalligheid.’

Net als Rachmaninoff heeft Jennifer een moeilijke band met haar ouders, in haar geval een hyperambitieuze moeder en een agressieve, drank-zuchtige vader, vertolkt door Ruth Bequart en Kevin Janssens. Uit het leven gegrepen, zegt Deruddere: ‘Jennifers ouders zijn deels geïnspireerd op de mijne. Op een gegeven moment slaat haar vader een piano aan gort met een hakbijl: dat had ik de mijne ook nog wel zien doen. Hij stak ooit een auto in brand omdat mijn broer er dronken mee had gereden. Dat hijzelf voortdurend bezopen achter het stuur kroop, was volgens hem totaal naast de kwestie. Mijn moeder beschikte wél over een zekere fijnzinnigheid, en ze was – net als Ruths personage – een overtuigde liefhebster van kunst.’

‘Ruth is zó onvoorstelbaar sterk in haar rol,’ meent Nicolai. ‘Een andere actrice had van Jennifers moeder wellicht een karikatuur gemaakt, een hysterisch serpent. Maar Ruth geeft haar een extra dimensie mee, waardoor je haar begrijpt. Onze ultieme confrontatie – wat mij betreft een van de aangrijpendste scènes uit de film – moest gedraaid worden op een halve dag: dat is best weinig, zeker als je weet dat we geen tijd hadden om te repeteren. Ruth voelde perfect aan dat ik niet zo’n prater ben, dus kwam ze tussen de takes door zwijgend naast me zitten en hielden we elkaars hand vast. Niets bijzonders, maar het voelde zó juist.’

Twaalf rivaliserende muzikanten die op een mysterieuze locatie volstrekt van de buitenwereld worden afgezonderd: is *The Chapel* een volbloed horrorfilm geworden? ‘Dat had zomaar even gekund,’ grinnikt Deruddere. ‘Ellen Eliasoph, een Amerikaanse producent van Chinese genrefilms, was bijzonder geïnteresseerd. Zij stelde voor dat haar productiehuis de film zou draaien. Ze had zelfs een paar grote namen in gedachten. Maar dan had ik er een echt moordfestijn van moeten maken, met bloed dat langs alle kanten van de muren spat. Niet helemaal mijn ding, zal ik maar zeggen. *(lacht)*’

Geen *gorefest* dus, maar er zitten wel een aantal expliciete knipogen naar het gieselgenre in de film. ‘O ja, absoluut. We hebben onbeschaamd tegen de horror aangeschurkt. Daarom wilde ik bijvoorbeeld niet draaien in de echte Muziekkapel: die voelde iets te clean aan. Ik was op zoek naar een echte *gothic vibe*, die je van meet af aan de stuipen op het lijf jaagt. Om de kijker op het verkeerde been te zetten, snap je? Je denkt te weten waar de film heen gaat, tot het verhaal plots van richting verandert en over iets helemaal anders blijkt te gaan.’

Waarover precies, dat laat Deruddere liever in het midden. ‘Laat ik zeggen dat wie *Iedereen beroemd!* ooit heeft gezien, ongetwijfeld een paar dingen zal herkennen. In feite stel ik in *The Chapel* dezelfde vraag – is talent een zegen of een vloek? – maar dan vanuit een totaal andere invalshoek. Onze maatschappij hecht enorm veel belang aan presteren, aan excelleren zelfs. Maar worden we daar ook gelukkiger van, of zal die voortdurende druk onze ondergang betekenen? Ik ken het antwoord zelf ook niet, hoor, maar ik blijf zoeken.’ 📺

THE CHAPEL SPEELT VANAF 8 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

BRUIN GEBAKKEN

'Inspired by true events' bloklettert de poster van *Cocaine Bear*, de horrorkomedie van Elizabeth Banks waarin een Amerikaanse zwarte beer een reistas vol cocaïne binnenspeelt en iedereen die zijn pad kruist te lijf begint te gaan. Maar hoeveel van dat verhaal is écht waargebeurd? En welke andere 'waarheidsgetrouwe' films namen een loopje met de werkelijkheid? De fictie versus de feiten! **JONAS GOVAERTS**

SATURDAY NIGHT FEVER (1977)

Het dansdrama waarmee John Travolta definitief doorbrak, was gebaseerd op *Tribal Rites of the New Saturday Night*, een *New York Times*-reportage over de discocultuur in working-class Brooklyn. Twintig jaar later bleek dat journalist Nik Cohn het artikel van a tot z uit zijn duim had gezogen: 'Ik was pas aangekomen in New York en wilde mijn naam vestigen als journalist. Het hoofdpersonage heeft nooit echt bestaan, hij was geïnspireerd op een paar discofanaten die ik in de sixties had gekend.'

A NIGHTMARE ON ELM STREET (1984)

Wijnen Wes Craven putte de inspiratie voor zijn griezelklassieker rechtstreeks uit de krantenkolommen: 'In de loop der jaren waren me drie *LA Times*-artikels opgevallen over Aziatische immigranten die in hun slaap waren gestorven. Alle drie hadden ze kort voordien een verschrikkelijke nachtmerrie gehad en wilden ze zo lang mogelijk wakker blijven om die gruwelijke droom niet opnieuw te moeten hebben. Natuurlijk werden ze uiteindelijk toch door slaap overmand, om meteen weer krijgend wakker te schieten en vervolgens dood neer te vallen. Ik wist onmiddellijk: hier zit een film in!'

BLOODSPORT (1988)

In 1980 publiceerde *Black Belt Magazine* een legendarisch artikel waarin de 24-jarige vechtersbaas Frank Dux beweerde te hebben deelgenomen aan The Kumite, een geheim, uiterst gewelddadig martial arts-toernooi op de Bahama's. Larie en apekool, zo zou later blijken, maar het leverde wél een cultklassieker op met Jean-Claude Van Damme in zijn eerste hoofdrol als de meedogenloze vechtjas Frank en Dux zelf als actiechoreograaf en technisch adviseur.

THE FAST AND THE FURIOUS (2001)

De titel? Gestolen van een B-film uit de jaren 50. De plot? Overgekocht van *Vibe Magazine*, dat in 1998 een artikel publiceerde over illegale straatraces in New York. Regisseur Rob Cohen gaf echter een stevige draai aan het verhaal: hij liet de motoren brullen in Los Angeles, waar een flik undercover gaat in het naar verbrand rubber geurende racemilieu. Toch moet het gezegd: in vergelijking met de volkomen van de pot gerukte sequels – aflevering tien, *Fast X*, scheurt later dit jaar de zalen binnen – zou je deze franchisestarter haast een documentaire kunnen noemen.

PAIN & GAIN (2013)

'Unfortunately, what follows is a true story', waarschuwt regisseur Michael Bay ons aan het begin van zijn brutale actiekomedie over drie bodybuilders-op-steroiden die verzeild raken in een afpersingszaak. Halverwege, na een weezinwekkende scène met afgekapte handen, krijgen we zelfs een kleine reminder: 'This is *STILL* a true story'. En ja, *Pain & Gain* is inderdaad gebaseerd op het gelijknamige *Miami New Times*-artikel. Maar de groteske lens van 's werelds minst subtiële cineast vervormt en verdraait dit waargebeurde verhaal tot een... tja, misschien toch niet zo héél erg waargebeurd verhaal.

JACKIE (2016)

Amper een week nadat de Amerikaanse president John F. Kennedy in november 1963 tijdens een rondrit door Dallas werd neergeschoten, gaf zijn weduwe Jackie een veelbesproken interview aan *Life Magazine*, waarin ze een geromantiseerde versie van JFK's leven bij elkaar fantaseerde die wel érg opvallende gelijkenissen vertoonde met de plot van haar favoriete musical: *Camelot*. Ruim een halve eeuw later distilleerde regisseur Pablo Larraín een bijzondere antibiopic uit de hersenspinsels van de getraumatiseerde first lady.

COCAINE BEAR (2023)

Op 11 september 1985 kwam een vliegtuigje in de problemen boven Knoxville, Tennessee. De lading – honderden kilo's cocaïne – was te zwaar voor het kleine toestel. Smokkelaar Andrew Thornton probeerde het leeuwendeel van zijn kostbare vracht te redden door enkele tassen overboord te gooien, maar uiteindelijk restte hem geen andere keuze dan een parachute om te gorden en te springen. Enkele minuten later lag Thornton morsdood in een achtertuin, terwijl een nietsvermoedende Amerikaanse zwarte beer enkele kilometers verderop in de dichte bossen een tas vol wit poeder ontdekte. In haar zoektocht naar de gedumpte drugs stuitte de politie al gauw op het kadaver van het arme dier. De autopsie wees uit dat het bezweken was aan een gigantische overdosis. Tot daar de feiten. Regisseur Elizabeth Banks doet er in haar horrorkomedie een flinke schep grappige gruwelijkheden bovenop. Aan jou om te ontdekken welke.

COCAINE BEAR SPEELT VANAF 22 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

La ligne

REGIE Ursula Meier
CAST Stéphanie Blanchoud, Valeria Bruni Tedeschi, Elli Spagnolo
SPEELDUUR 1u41
VANAF 1 februari in de bioscoop

De Zwitsers-Belgische cineaste Ursula Meier schetst in dit familie-drama de onmogelijke relatie tussen een gewelddadige dochter en haar neurotische moeder. Voor fans van *Autumn Sonata* en *August: Osage County*. **CHRIS CRAPS**

Knock at the Cabin

REGIE M. Night Shyamalan
CAST Dave Bautista, Jonathan Groff, Nikki Amuka-Bird
SPEELDUUR 1u40
VANAF 1 februari in de bioscoop

The Sixth Sense-regisseur M. Night Shyamalan tekent voor een psychologische thriller waarin vier mysterieuze individuen een familie tot een verschrikkelijk offer proberen te dwingen. Ademt de *huis clos*-sfeer van *Straw Dogs* en *The Hateful Eight*. **CC**

No Bears

REGIE Jafar Panahi
CAST Jafar Panahi, Naser Hashemi, Vahid Mobasheri
SPEELDUUR 1u46
VANAF 8 februari in de bioscoop

De Iraanse Jafar Panahi serveert een politiek beladen metafilm waarin hij zijn hachelijke situatie als gestrafte cineast becommentarieert. Net als bij zijn leermeester Abbas Kiarostami lopen fictie en realiteit door elkaar. **LIEVEN TRIO**

Titanic

REGIE James Cameron
CAST Leonardo DiCaprio, Kate Winslet, David Warner
SPEELDUUR 3u14
VANAF 8 februari in de bioscoop

James Camerons blockbuster blijft na al die jaren verplichte cinemakost: niet alleen vanwege de technologische hoogstandjes, maar ook dankzij de zinderende romantiek op het zinkende schip. De *Gone with the Wind* van de jaren 90. **CC**

The Inspection

REGIE Elegance Bratton
CAST Jeremy Pope, Gabrielle Union, Bokeem Woodbine
SPEELDUUR 1u35
VANAF 15 februari in de bioscoop

Een Afro-Amerikaanse jongeman wordt zowel privé als professioneel geconfronteerd met homofobie wanneer zijn moeder hem verstoot en zijn legerinstructeur hem viseert. Op feiten gebaseerd drama dat herinnert aan *Moonlight* en *Moffie*. **NORMAN BATES**

Verblijf in het hart van *Abu Dhabi*

Waan je een echte sjeik in deze parel van een 5* luxe tophotel, één van de knapste uit ons aanbod. Met een ontbijt van superlatieven en een ultraluxe kamer met alle bijhorende faciliteiten. Zon, luxe, cultuur, shoppen, ... Abu Dhabi heeft het allemaal.

Paradijs op 6 uur
vliegen vanaf
€899 per persoon

www.deblauwevogel.be

Deze onvergetelijke reis omvat een vlucht met de bekroonde top airline Etihad airways heen en terug vanuit Brussel, vier nachten in het knappe luxe hotel Grand Hyatt Abu Dhabi 5* en een Vlaamse gids.

Afreisdata 2023 25 april €899 - 16 mei €899
6 juni €899 - 18 juli €1.099 - 8 augustus €899
5 september €899 - 19 september €999

